

Jeg savner støjen a

Fyn fås næppe finere denne formiddag, hvor den rene, men kraftløse novembersol reflekterer betagende i Over Hollufs gadekærs-idyl.

I timerne mens Poul Nyrup Rasmussen helt andetsteds i landet netop redegør for sin uventede magt-retræte, har dansk fodbolds succesrigeste førstemand imødekommende ladet sig besnakke til at reflektere over sin egen afsked med de højeste magt-positioner.

Efter 10 oplevelsesrige år – som landstræner for Danmark, Finland og Israel – frasagde Richard Møller Nielsen sig i sommer selv privilegiet fortsat at lede og fordele arbejdet på øverste trænerniveau.

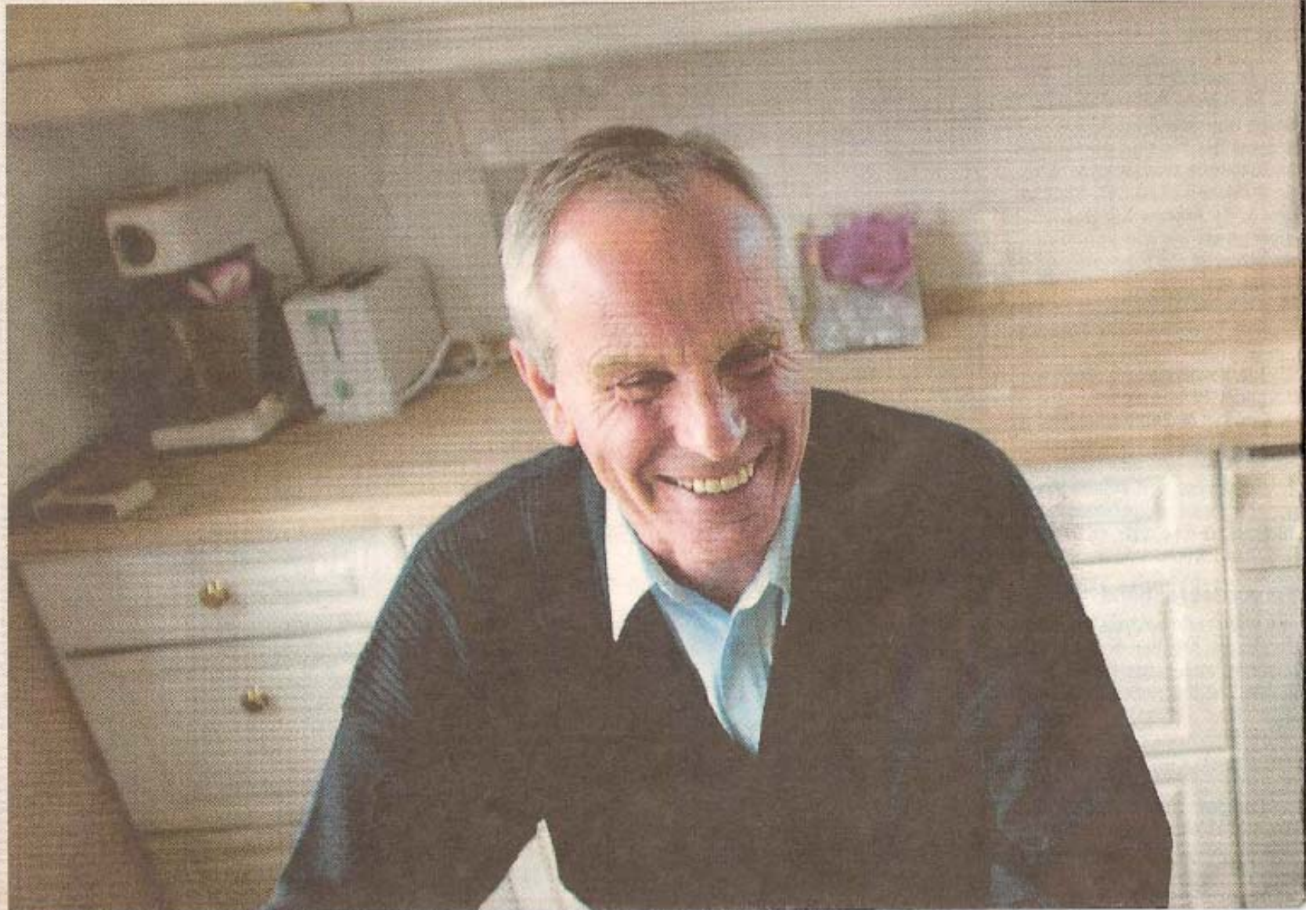
Men modsat Nyrup er Ricardo ikke ganske fremmed for tanken om at tage et sidste comeback som endestation på sin store karriere.

Og dét selv om interviewerens påtrængende konstaterer, at det fodboldhistoriske fyrretræsbord i hans og fru Jonnas køkken er ryddeligt rensat for brødskorper og krummer.

»Ha-ha – jo, det er rigtigt, at jeg tit har sagt, at man altid bør spise sig mæt, mens der er mad på bordet – før resterne ryger ud til hønsene.

Men selv om der er sne på taget, er der altså stadigvæk buldrende ild nede i kaminen. Så mon ikke vi trods alt hurtigt kunne få sat et nyt varmt måltid mad på bordet, hvis det skulle komme dertil,« smiler den fynske emeritus.

Muligvis refererer han tavst til de

seneste ugers Seoul-forlydender, der tæller Richard Møller Nielsen blandt de varme emner til posten som Sydkoreas ny landstræner.

Mindst lige så varmt et emne i verdenspressen – og ikke kun den danske – var for 10 somre siden ægteparret Møller Niensens hyggelige spisekøkken i Over Holluf.

Dels var det samme køkken, som EM-succesbølgerne hinsidan så vedholdende forhindrede landstræneren i at komme hjem og renovere.

Og dels var det på det gamle tyske køkkenbord, et arvestykke fra Jonnas bedsteforældre, at Richard Møller Nielsen – og hans kone – bogstavelig talt lagde brikkerne til Danmarks ultimative fodboldfest på Nya Ullevi.

De små papkort

I de sene aftentimer kunne landstræneren ofte sidde ved bordet og lægge sine små papkort med spillernavne på. Og tidligt næste dag kunne det så hænde, at Jonna kom til at rokere sådan lidt rundt på kortene under den almindelige morgenoprydning.

»Af og til ku' jeg også godt finde på at flytte et par kort eller tre helt op i vindueskarmen. Men så fik Richard dem dog gerne hentet ned på bordet igen i en fart,« genopfrisker Jonna med fynsk blink i øjet.

Selv om det israelske fodboldforbund i foråret lagde en ny indbydende toårs-kontrakt på bordet til ham, besluttede Richard Møller Nielsen at bryde endeligt op fra strandlejigheden i det nordlige Tel Aviv.

Det fortryder både han og Jonna på

KLAR TIL EN HALVEG MERE: På det gamle tyske køkkenbord, et arvestykke fra Jonnas bedsteforældre, lagde Richard Møller Nielsen – og hans kone – brikkerne til Danmarks ultimative fodboldfest på Nya Ullevi. Ricardo vil ikke afvise, at han kunne finde på at takke ja til et nyt trænerjob. Måske Sydkorea? Foto: Lars Møller

mange måder i dag, om end afgørelsen dog næppe ville være faldet anderledes ud, hvis den skulle træffes denne novemberdag, hvor der ubestrideligt er roligere i Over Holluf end på israelske strøggader og torve.

»Israel er det skønneste land, og israelerne de mest pragtfulde mennesker, jeg har mødt. De behandlede os så fantastisk på alle leder og kanter. Derfor var min beslutningsproces også så vældig kompleks.

Men efter seks år på udebane, i Finland og Israel, bestemte jeg mig altså i sidste instans for at vende hjemad med kufferten propfuld af strålende oplevelser.«

Rigeligt velsagtens til en interessant julebog i tidens trønd?

»Jeg føler faktisk på mange måder stor lyst til at skrive en god gammel-

dags fodboldbog som alle dem, jeg slugte som ung og læste om og om igen: Eigil Niensens, Carl Aage Præsts osv. – jeg elskede dem.

Det kunne nemlig være rigtig rart at kunne overlevere mine nu efterhånden seks børnebørn med hele det farvestrålende eventyr, som deres bedstefar har været så heldig at være en del af.«

Men?

»Men jeg gør det ikke, for jeg ved jo godt, at det i dag er gået hen og blevet et must for den slags bøger, at de også skal rumme en hel stribe kontroverser og skarpe udfald, som kan sælge dem.

Tro mig: Jeg kunne fylde mere end én bog med skidtspande og ureglementerede spark over skinnebnet, som jeg har oplevet i et langt liv i fodbold, men hvorfor skulle jeg dog gøre det?

Hvorfor i alverden skulle jeg besudle alle de lykkelige minder og oplevelser, som heldigvis

vejer langt tungest i min erindring og mit liv? Jeg er gudskelov hverken i bekneb for penge eller store overskrifter, så selv om det da ikke har skortet på opfordringer, så vil sådan en bog aldrig komme fra min pen.«

Markant dygtigere

En af sine første kære pligter

tilbage på hjemmebane i sommer at fejre tiåret for EM-triumfen i Göteborg med sine efterhånden bedag europamestre. Den årligt kalende jubilaumskamp fandt de gang sted i Nykøbing Falster.

Først nu, efter fire måneders foran Onside-skærmen og rundt de danske stationer, føler Richard Møller Nielsen sig så småt klædt igen til at kunne deltage i den hvide fodbolddebat – dog foreløbig uden trang at tage munden for fuld.

»Mit første indtryk af dansk fodbold efter de seks år på afst var, at vores spillere er blevet i kant dygtigere til at kontrollere den i det klart forbedrede tempo.

De har på bred sigt virkelig skærpet deres evne til at behandle bolden, modtage den og spille

AF STEEN UNO

INTERVIEW

af omklædningsrum

ter og Hans mod forventning ikke skulle blive spilleklar.»

Forfejlet politik

Kloge trænere dækker sig vel »klogt« ind?

»Desværre. Stadig i dagens fodboldverden synes jeg, at træneren alt for ofte dækker sig for nemt ind ved f.eks. at påstå, at de stiller med det absolut bedste hold – underforstået: skulle hans hold gå hen og tabe, så har han allerede skudt ansvaret fra sig og videre til ledelsen, der meget let kan føle sig presset til at ryste op med pengene til den ene og den anden forstærkning.

Som jeg ser det, er det ikke mindst denne forfejlede pengepolitik, som har fået fodboldverdenen til at løbe skævt og nogle steder helt over gevind.»

I SAS-ligaen er det vel p.t. kun FCK, der ikke løber skævt?

»På dansk fodbolds vegne glæder det mig usigeligt, at FCK, der som lokomotiv virkelig har midlerne, nu også har fundet frem til spillerne, der tilsammen kan fungere som et rigtig dygtigt hold.

For uanset hvor mange millioner/milliarder, man pumper i en trup, så bliver det aldrig nødvendigvis de elleve bedste spillere, der vil danne det bedste hold. Tag blot igen vores europamester-mandskab fra '92.

På et internationalt trænerseminar i efteråret efter vores EM-guldmedaljer udtalte en kapacitet som

rer med sig selv: Nåja, man ku' jo også lige nappe cigaren og så udskyde sit rygestop til i morgen. Sådan har jeg det vel stadigvæk.»

Selv hvis cigaren var danskrullet?

»Ha-ha, ja det kan man aldrig vide, for der er jo så mange ting, der skal passe sammen, før smagen er den helt rigtige.»

Savner du trænerjobbet slet og ret?

»Intet kan måle sig med de oplevelser, som jeg gennem seks år hentede i Finland og Israel. Begge steder har Jonna og jeg knyttet varme venskaber for livet.

Men jeg er stadig kun lige fyldt 65, så hvorfor dog skjule, at jeg nu som før er voldsomt bidt af en gal fodbold, hvilket jo er betingelsen for at være en god træner: At entusiasmen er der som drivfjeder.

Jo, jeg kan da i denne tid godt gå og savne støjen af omklædningsrum, den herlige mandejargon, den sociale tone og omgang, men også bare lugten af græs eller den pragtfulde følelse af at lede et træningspas, hvor det hele pludselig bare kører i olie og udvikler sig.

Da jeg for nylig besvarede henvendelsen fra den sydkoreanske fodboldagent ved at sige, at jeg da vældigt gerne ville høre nærmere om jobbet, så var det heller ikke kun af høflighed.

Jo, jeg har gjort op med mig selv, at jeg under de rigtige og attraktive vilkår ville være parat til at tage endnu en tårn på trænerbænken.

e Jorna – bogstavelig talt brikkerne til Danmarks ultimative fodboldfest på Nya Ullevi, hvor Danmark som bekendt vandt EM-

var videre under pres. Det synes jeg er slående og vældig positivt.»

Midt i den store økonomiske depression?

»Jamen, også her har jeg en tyrkertro på fremtiden. Intet er så skidt, at det ikke er godt – ja, måske endnu bedre – for noget.

Også jeg har da tit siddet og undret mig over, at en klub, der solgte en af sine dygtige spillere for 25 mio. kr., få øjeblikke senere nu pludselig *skyldte* 25 mio. kr. bort. Det har jeg ofte haft svært ved at forstå, også selv om jeg altid har været træner mere end administrator.

Men jeg mener nu, at gevinsten ved en stor økonomisk oprydning kan gå hen at blive, at også trænere kan tvinges til at forholde sig til fakta og givne omstændigheder.

Det har altid været en vigtig del af jobbet som træner at skulle skære dybt ind i problemerne og arbejde praktisk videre derfra. Økonomiske kriser kan forhåbentlig lære visse trænere at finde problemløsningerne i deres egen spillertrup i stedet for i tide og utide bare at gale op efter nye spillerindkøb.»

Selvsagt kan Ricardo denne smukke fynske formiddag ikke drømme om at navngive eksempler, men griber karakteristisk kun i egen barm.

»Der er ikke noget mere demoraliserende for en fodboldspiller end at læse sin træner udtale på avistryk, at han ønsker nye spillere til at stramme holdet op på denne og hin plads. Derfor har jeg altid selv bestræbt mig på at tackle tingene på en anderledes konstruktiv måde.

På pressemødet tilbage den 25. juni 1992, altså dagen før EM-finalen på Nya Ullevi, var situationen den, at vel faktisk kun Flemming Povlsen var i stand til at gå normalt på begge ben.

Intet havde været lettere for mig end dengang at have påtaget mig underdog-rollen og fortalt vidt og bredt om alle vort holds dårligheder og måske endda postuleret, at vi sikkert ikke ville have skyggen af chance mod de tyske verdensmestre med det reservehold, som vi desværre sikkert nok kom til at gå på banen med.

Men hvor tror man, at motivationen da ville være endt hos vores brave substitutter? I stedet sagde jeg selvfølgelig, at vi da rådede over yderst habile erstatninger, hvis Pe-

kinus Michéls de enkle, men ramrende ord: »Danskerne vandt EM-turneringen, fordi de rådede over det hold, hvor stjernespillerne på dagen hver gang spillede mest for holdet.»

Det er præcis fodboldspilletets inderste sjæl på samtlige niveauer: Et vinderhold er holdet, hvor selv de største stjerner forstår og formår at omsætte deres fremragende evner i holdets tjeneste.

Det er en rigtig god sætning at holde fast i også i dag, når man hører sortseere frygte, at pengene er blevet fodboldens øverste herre. Næ, nej – fodboldspilletets inderste drivkraft vil altid være glæden og den ægte holdånd. Og gudskelov for det.»

Set i bakspejlet var der dengang i 90'erne mange, der anså Richard Møller Nielsen som et sikkert, ja, måske endda uundgæeligt bud på trænerbænken hos en af Bundesligaens topklubber.

I stedet endte Ricardo ved skæbnens trylleslag på mere distante og fodbold-eksotiske breddegrader som Finland og Israel.

Hvis nu filmen skulle drejes tilbage om?

»Jamen, jeg kunne da også godt selv have set mig udfylde en interessant trænerrolle i Tyskland. Jeg har altid være bidt af tysk fodbold, som jeg har fulgt tæt på næsten siden fjernsynets barndom.

Men sådan udviklede situationen sig altså ikke. Allerede i sensommeren '95, 10 måneder før kontraktudløb, meddelte jeg DBU, at jeg ikke ønskede at fortsætte. Og allerede dagen efter blev jeg første gang kontaktet af det finske fodboldforbund.

Israels forbund kontaktede mig på samme overrumplende facon på et tidspunkt, hvor jeg egentlig var på vej hjem til Over Holluf for at blive.

Jeg har altid haft det ligesom storrygeren, der vælger at lægge tobakken på hylden, men som så alligevel tilbydes en dejlig stor cigar og sonde-

Men det kunne for så vidt lige så godt være i serie 3 som i Seoul.»

Men hvorfor ikke bare nyde morgenkaffen ved køkkenbordet uden drikke navnehort og uden pres på skuldre og brystkasse?

»Fordi jeg nu en gang er den gammeldags trænerstype, der ikke synes, at tingene er helt rigtige, hvis jeg ikke samtidig kan mærke presset prikke i kroppen.

Personligt har jeg altid opfattet arbejdspress som et stort privilegium. I fodbold er et stort pres jo samtidig udtryk for stor interesse og stort engagement udefra. Jo større, des bedre.

Så selv det voldsomste pres fra fodboldbanen har virkelig aldrig flet mig til at pibe.»

Det store, forkromede »køkkenråd« til Laudrup og nye trænergenerationer i dansk fodbold?

»Som træner skal man altid forsøge at behandle sine spillere, som man selv ønsker at blive behandlet af dem – med den rigtige respekt og værdighed.

Og behold så det snavsede vaske-tøj i omklædningsrummet.

Det pynter nemlig stadig ikke det fjerneste udenfor.»

Rundt om Ricardo

- 65 år, bopæl: Over Holluf, Fyn
- Europamester 1992

Trænerkarriere:

- 1963: Brobyværk
- 1963-67: OB
- 1967-68: Esbjerg
- 1969-74: Svendborg FB
- 1975-85: OB
- 1986-90: DBU, U/21-landsholdet
- 1990-96: DBU, A-landsholdet
- 1996-00: Finland
- 2000-02: Israel